

Com tots els nostres amics saben, fins fa molt poc temps el nomenament de Degà dels Col.legis d'Advocats era una qüestió de Govern central, el qual, sense tenir en compte els desitjos dels advocats, designava a la persona que creia més adicta al règim. Darrerament, però, el Govern franquista ha volgut donar la sensació que la "democràcia" existia i va permetre que en els Col.legis d'Advocats es celebrassin eleccions... De cop i volta, a la major part de Col.legis, tots aquells que estan en disconformitat amb el règim -per les causes que siguin- varen intentar presentar una candidatura que tingués certes possibilitats de triomfar enfront de la del candidat governamental. Un exemple típic d'aquesta lluita es el succeït a Barcelona. Heus ací el que en diu un corresponent d'una agència de premsa:

"No es fàcil resumir els numerosos incidents i els diferents factors que varen precedir les eleccions del Col.legi d'Advocats de Barcelona. Cal dir que si bé en aquestes eleccions hi hagué una marcada intenció política, també es veritat que no varen faltar certes reaccions personals així com qüestions d'interessos.

"Hi havia, en primer lloc l'interès personal del Degà Condominas que estava disposat a fer tot el que fos necessari per a ésser elegit. Condomines, que havia estat nomenat fa un any i mig quan el Degà Simarro passà a l'Alcaldia) va preparar la seva elecció febrilment i això va donar-li un avantatge inicial d'importància, aconseguint des del primer moment l'apui de la majoria de la Junta de Govern (Trias de Bes, Octavi Salter, Jover, Arderius, etc) així com la diferents advocats de prestigi.

Més tard, un grup de joves de la Lliga va decidir donar un caràcter polític a la lluita i va buscar un candidat que pogues -en aquest moment- tenir caràcter antigubernamental, pensant que aquest podria ser molt bé l'ex-ministre Joan Ventosa i Calvell. Aquest va acceptar i la seva candidatura va ésser presentada per més de tres cents advocats entre els que hi figuren J.M. Aguirre Planas, Anguera de Sojo, J.M. Trias de Bes, Jaume Carner Sunyol, Carles Eguilior Ferrer, J.L. Caminde Cortejarena, Santiago Gubern, Victor Iturrioz, Tristan La Rosa, Lluís Duran i Ventosa, J.M. Nadal, L. Puig de la Bellacasa, Carles Pi-Sunyer-Díaz, Joan Raventos Carner, els tres germans Rodés, Frederic Rahola, C. Ruiz de Larramendi, Narià Rubio i Tuduri, Xavier Ardizu, Ferran Trias, Pau Vila, Santiago Zuloaga, i molts altres.

Malgrat el nom de Ventosa no es pot pas dir que la lluita fos entaulada entre la Lliga i els franquistes puix que la situació va anar evolucionant amb una confusió evident.

Del costat de Condomines, resultava que aquest havia tingut l'habilitat de juntar al seu nom el de Joan de Deu Trias de Bes, ex-militant de la Lliga així com a Ferran Domènech Carbonell, representant dels partidaris del Consultori Jurídic gratuït. En canvi per part dels partidaris de Ventosa no hi va haver manera d'entendre's clarament per a la candidatura. Tant és així que els que acompanyaven a Ventosa en la llista foren Octavi Blajot antic regidor de la Lliga i Bertran Florez, ex-falangista amb el qual els promotors de la candidatura Ventosa tenien molts contactes.

En vista de l'avantatge que portava el grup Condomines, els partidaris de Ventosa, intentaren aproximar-se als monàrquics i al grup d'Esquerra. Tant els monàrquics com els de l'Esquerra volien concretar les posicions i que hi haguessin certs noms a la candidatura que fossin una garantia per al pervindre. Davant les dificultats sorgides per a l'entesa, aquestes negociacions no donaren resultats concrets.